

Vreduje in na svetlo daje: Anton Janežič.

Št. 7.

V Celovcu 5. marca 1861.

VII. zv.

### Sanje.

(Ulomek; na dalje iz lanskega Glasnika.)

Zaklela se je tista nova doba,  
Da mora serce pridobiti moje.  
Prisegla je me pridobiti za se,  
Al pridobiti ali pogubiti,  
In za dosego trdnega si sklepa  
Volila si je vsakoverstne sredstva,  
Češ, mora iti, z lepo ali z gerdo.  
Rešivši nepovoljnega me židstva,  
Me naredi, da sem v Ljubljani solar.  
Sedel sem v drugi šoli. Naš učitelj,  
Večini nas je grozen bil mučitelj,  
Za njim smo s težo svoje kola vlekli,  
In speljal ni jih, kdor kolés ni mazal,  
Al kdor je mazal, da je le mazičkal  
A to mazéval, dobro je vozičkal.  
O duh ti deda mojega v nebesih,  
Odpusti, prosim, mi tadanjo jezo,  
Ki zgrabila me je tačas do tebe,  
Ko si pomogel riniti mi kola,  
Da speljal srečno sem čez prvi klanec.  
Tu vnel si v prvo ti mi dušo za se,  
Dermavov Janez, ker te ni učitelj  
Nikoli mogel v zemljopisu vjeti  
Al v zgodovini priti ti do kraja,  
In tekla kola so ti brez mazila.  
Al kar je res, ostane le resnica,  
Ta hvala gre ga, da je znal in umel  
Razlagati nam sercu prikupivno  
Dogodbé časov, sveto zgodovino.  
Še danes, Janez, vidim ga pred nami,  
Kako je stal in nam pripovedával  
Z besedo živo in s plamtečim gledom  
O Husu, Žižki in obéh Prokopih,  
Junakih, da na svetu malo takih,  
In mi smo tiho tiho poslušali  
In se jezili, ko je ura prešla,  
Ki nam drugač je dolga dolga bila.  
Zato mu ne zamerimo bahanja,  
Ki čuli smo ga tolikrat od njega,  
Ko smo gredoč iz šole ga spremljali  
In nas je: „kdo sem jaz?“ popraševal.  
„Gospod profesor, mojster vi ste, mojster“  
„Pa v čem sem mojster?“ „Mojster v zgodovini,  
Gospod profesor.“ „No, to tudi mislim.“  
Umerl je. Vse nas je prevzela groza,  
Da nam uslišal Bog je grešno prošnjo:  
Ukrajšaj, oče, zli čas naše peze.  
Al grozo nam je tolazila vera:  
Da naša prošnja bila je pravična,  
Pravična, ker nam jo je Bog uslišal.

Dobili drugega smo učenika,  
Ki še bolj vreden bil je spredaj ema.  
Poznal ni domorodnosti nobene;  
Če ravno po imenu in po rodu  
Slovenec bil je, bil le ni Slovenec.

Spačili Nemci meni so prijemek  
Oblekli ga v oblično spako „Wallautz“.  
Češ, s tem so storili že me pol človeka.  
Divjak Valjavec pak obleke tista  
Ni mogel dolgo nositi na sebi,  
Začela ga je garati po plečih,  
Pa je poskušal, če bo slo, jo sleči.  
Dà, šlo je, toda malo s hudo težo.  
Učitelj ná-me navali neslanost,  
Že tolikrat prežvečene dokaze:  
Da z Bogom moja dedšina po stricu,  
(A za-nj ne vem ne jaz in ne moj oče),  
Ta ki živi v Ameriki bogati,  
In bo zapustil milijon denarja.  
Že prav, gospod učitelj, jaz mu rečem,  
Ko mi umrè v Ameriki ta striček,  
Bom vedil, kam po dohtarja ne hodit,  
Ki vodil bo in brnil mojo pravdo.  
Kasneje čutil sem in sem čutéval,  
Da je odgovor moj zares razúmel.  
Iz ojníc me je z bičem večkrat pahnil.  
Pripehal s težo sem do „poezije“.  
E poezija! že imé je lepo.  
In lepo nam je v poeziji bilo,  
Kaj ne, Dermavov in Božičev Janez,  
Jeli, Nožárjev France in vi drugi,  
Katerim ni še ves spomin potekel  
Na ljubega očeta Martinjaka?  
Počivaj sladko! in z nebesne više,  
Kjer vživaš že za delovanje plodno  
Zaslúženo med izvoljenci plačo,  
Kormili barke našega življenja,  
Da bomo jádrali po tisti poti,  
Ki nas je vroča tvoja domoljubnost  
Kermila ná njo z milim opominom.  
Ti nisi brnil nam Slovincem biti,  
Le vsajal si ljubezen domovine  
V mladostne serca vkljub protivnim silam.  
Jezika našega te sram ni bilo,  
Zatajal nisi svojega naroda,  
Takrat ko greh je bil Slovenec biti  
In kazen je stopila za tem grehom.  
Kak smo ti z vedrih lic veselje brali,  
Ko je napačil časek blage nade,  
Da se narodom národnost bo dala!  
To bil je lep čas, ali samo časek,  
Svetloba meteora kratkoterpna,  
Po kateri le gostejša tma nastane.  
O blagor tebi, da doživel nisi  
Merknenja kratke meteorne luči,  
Preživel bi ga ti ne bil nikoli;  
Prebili tudi mi bi ga ne bili,  
Al nam dajála moč in up je vraža,  
Če ravno smo le malo vražni bili,  
Al utopljenec, veš, za bilko zgrabi.  
Imeli Rimci so za dobro znamenje,  
Če so letele tice z desne strani.  
In lej, ko so jemali nam orožje,  
Češ, več ni treba legije učenske,  
Prikrókalo je dvanajst černih vranov  
In to od desne ravno nam nad glave.  
Spogledamo se in si zaseptamo:

Za dvanajst let imejmo poterpjenje.  
 Molčali smo, pobésili smo glave,  
 In jaz sem molčal in pobesal glavo,  
 Kar me za roko nova doba priue  
 Pa me unese tej morivni sili  
 In nese me nazaj v današnje čase  
 In vodi vsakod me po motnem svetu.  
 Očem nevidnega me je storila.  
 In tak sedela sva v državnem zboru.  
 Tu so z jeziki hudo se borile  
 Tri ženske, tri junakoserene ženske:  
 Svoboda, národnost in nemčarija.  
 V lepoti rajski prvi ste sijale,  
 Po licu bila jima je razlita  
 Priljudnost mila in prijaznost zlata.  
 Molcé zažigale sta vse vse za se,  
 Vseh dobrih serca vnele so se za nju.  
 Oblastoljubci le in hudovoljci  
 Sertepeli niso njunega pogleda.  
 Al nemčarija bila je prevzetna,  
 Napuhnjena, ošabna in šopirna,  
 Prešerna in vsa polna hudih strasti,  
 Prepirna, samovoljna in nesterpna  
 In težka težka kakor centna vaga,  
 Vse preziravna, sebe povzdigavna.  
 Koj s čelnih gub so bile že jej brati  
 Lastnosti take, ki so vse vse slabe.  
 In s temi je dajala naj več škode  
 Ta nemčarija blagi vsej Nemčiji.  
 Ni bila lepa; nje pogled zavdajal  
 Poštenim dušam je trepét in grozo  
 In čut nekako čudno nepovoljen.  
 Nekako takšen, ki se duše prime,  
 Če človek bere eno celo leto  
 Časnik „Augsburger allgemeine Zeitung“.  
 Terdó se je deržala nemčarija,  
 Le s težo sta jo prvi dve ugnale  
 In že ugnana znova se postavi  
 Na noge zbravši si zagovornika  
 Ki naj ogluhoval bi jej protivki,  
 Al gluha za pravo sam se je oglušil  
 In zmaga v rokah pervima ostane.

## Človek toliko veljá, kar plača.

(Spisal J. Mencinger.)

### I.

„Kaj neki dacar za Rezo postopa? Saj žena nima ne vina, ne žganja; pa vendar sem ga tri jutra zaporedoma vidila stopiti čez prag njene hiše. Kaj neki to pomenja?“ — Tako upraša mati Krucmanica svojega moža, ki težek voz sena na hlev pripelje.

„Vsaj se o tem že otroci na paši pogovarjajo“, odgovori oče Krucman. „Reza se zopet moží. Meni je to pač vse eno. Pa kaj poreče Matevž, pohiševavec?“

„Od hiše bo moral“, odgovori skerbna žena. „Nerad bo šel v tako hudih časih. Pred se je ustil fant, da bo podedoval vse tetino premoženje; zdaj bo pa moral vse zapustiti. Smili se mi sirota, ker je tako moder in pameten, pa tako nesrečen.“

„Ako prav premislim“, pristavi Krucman, „bi tudi meni ne smela prav po volji biti Rezina možitev. Nisem ti še spomnil, pa večkrat sem že mislil, kako dobro bi bilo, da bi našo Mico v vasi omožila, da bi vsaj eno hčer vedno imela pred seboj. In ravno Matevž bi bil s svojo pridnostjo in poštenostjo prav dober mož za najino hčer.“

„To bi bilo tudi Mici prav všeč, kakor so mi včeraj razodeli botra; ki so prišli iz Ljubljane.

„Glej, Anica, kako nerodno bi tedaj bilo, ako bi se Reza omožila zoper vse naše pričakovanje. Dobro bi bilo malo podirati. Stopil bom k Rezi, ter ji rekel kako pametno besedo.“

„Pusti jo, pusti Anže“, ga posvari žena, ti si prenaroden za take reči, ti govoriš vse preterdo. Jaz bolje vem z ženskami kramljati.“

„Kaj bi to“, pravi Krucman. „V govorjenju ga ni čez-me v celi soseski. Ti pa le tiho bodi, in ne mešaj se v moške reči.“ — Teh besedi mož ni rekel v nevolji, ampak v zavednosti svoje prednosti, in ko mu je žena molcé poterdila resnico njegovih besedi, je veselega obraza in hitreje metal dušéce senó z visocega voza.

Malo stopinj imamo od Krucmanovega hleva skozi kratko vas do Rezine hiše, ktera nam prijazno naproti blišči izmed mladega sadja. Pobeljeno zidovje, barvane duri in čedno pometeni prag nam prikuji hišo že od deleč. Visoke snažne okna nam razkazujejo notrajno snažnost in belobo, in nas vabijo sestj za belo mizo javorjevo, pri kateri sedita Reza in mlad mož v čedni suknji. Ta mož je edini gospod cele vasi, ako je gospod le ta, kdor suknjo nosi; on opravlja lahko službo, da kerčmarjem vino meri in dac pobira; veliko časa mu še ostaja za prav gosposko lenobo in stopanje. Pa nekaj mu je manjkalo, kar je potrebno pravemu gospodu, ako hoče zraven postopanja tudi kaj veljati: tista neodvisnost, ki jo daje premoženje. To je dacar tudi sam previdil, in po ljubezni sladkih potih je poskusil ob enem priti k skerbni ženi in precej lepemu premoženju. Bil je sicer kakih pet let mlajši kakor nevesta; bil je v primeri tudi bolj čednega obraza; pa kar so storili že mnogi, je hotel tudi on; žertvovati mladost in lepoto za bogastvo starše neveste. O dacarjevem značaju nimam veliko povedati. Opravke je imel le s kerčmarji v okolici, pa vse tako kratke, da v njih ni mogel družega pokazati, kakor natančnost v soštevanju daca in včasi tudi tisto neprijaznost, ki je združena z dacarijo. Z družimi ljudmi se je pečal le v potrebi. K veseliam, ki so na kmetih redke, je malokdaj zahajal, veselje bolj razdirat kakor množit, ker on ni znal kmetu govoriti, tudi ne za vino dajati. Čmernega obraza je sedel v kotu, zaničljivo je gledal na rajanje neomikancov, in kedar mu je kdo napil, je odpil skoraj z nevoljo. Ljudje niso od njega vedili ne slabih ne dobrih lastnosti, štel se je pa vsakdo srečnega, ako ni imel opravka z njim.

Temu in tacemu možu se je vnela v oserčju želja po zakonu in premoženju. Obiskoval je Rezo, lepe besede ji govoril, ni bil varčen z vabljivimi obljubami, in govorjenje njegovo ni padlo na pusto zemljo; pa padlo je med ternje. Kakor rada bi se Reza omožila, pa nekaj vendar njene vesti ne pusti mirovati. Večkrat je odgovarjala dacarju na njegove lepe besede: „Dobra je vaša služba in za naju prav pripravna; dopada mi tudi vse vaše obnašanje. Čislam, ljubim vas; ali v zakon vzeti vas ne smem. Kaj bi ljudje govorili, kako bi mi zabavljali, ako bi Matevža, ki je toliko časa pri meni bil, ki me je spoštoval kakor mater, od hiše odgnala! Edini zaderžek najnega zakona je Matevž in dobro ime v soseski.“

Na take besede je dacar v navadi Rezo tolašil z dokazovanjem, da je sreča in zadovoljno življenje več vredno kakor ime v soseski, in da teta ni dolžna Ma-



tevžu nobene podpore; pa Reza je ostala stanovitna. Ali danes je dacar izgovoril novo besedo: „Ako je med nama Matevž edini zadržek“, je djal, „se lahko naredi, da vam bodo ljudje celó prav dajali, ako se zopet omožite. Le malo časa potrebujeva za to“.

„Ako morete to storiti po pošteni poti“, pravi Reza, „se zakona ne bom več branila“.

„Iz serca bom vesel; to pa, kar sem izmisli, morete le vi storiti, da obrnete občno zadovoljnost na svojo stran. To bo takole: Zvedil sem pred kratkim, da je Matevž necemu dekletu v Ljubljani zakon obljubil, kedar mu le nekaj hiše prepustite. Pokličite k sebi te dni enega ali dva moža; izročite Matevžu v pričo teh mož kos svojega premoženja, toda s pogojem, da se ne sme ženiti, dokler bote živeli. Matevža poznam, da je nagle jeze, tudi termast je precej; in vem, da bo rajši vse vaše premoženje pustil, šel iz vaše hiše in soséske, kakor bi obljubil tako terdo reč ravno zdaj, ko ima serce tako navezano na tisto Ljubljancanko. To se bo hitro raztrosilo med ljudi, ki bodo Matevža neumnega in nehvaležnega imenovali; vi se pa čez nekoliko časa, kakor iz jeze na Matevževo termo, z mano poročite in ljudje bodo djali: Prav je storila, prav“.

„Vaš nasvet je zvijačen. Pa kaj, če Matevž obljubi, da se ne bo ženil, pri meni ostane in vzame polovico premoženja, ki mu ga vpričo mož ponudim, kaj nama bo potlej storiti?“

„Ljuba moja! svojo srečo zastavim, da tega ne storí, in rad se zavežem, da nikdar več ne pridem do vas, ako spodletí, kar sem svetoval“.

„Bojim se skušnje. Saj je Matevž vendar toliko pameten, da mu je bliže serca moje premoženje, kakor bodi si ktera nevesta“.

„O, Matevž ni tako pameten. Vse premoženje dá za svojega dekleta. Le storite, kar vas prosim, saj bo le mene zadela vsa nesreča, ako spodletí moj nasvet“.

„Poskusila bom tedaj. Vi se bote kesali, ako je Matevž drugačen, kakor mislite, in močno huda bom na vas“.

„Nadjam se, da me bo le sreča zadela, ne pa vaša jeza“.

Pri teh besedah je dacar pritisnil za kljuko vesel in z Rezo zadovoljen, in šel je čez vert za hišami proti svojemu stanovanju.

Reza je pa stopila na Krucmanov hlev, ko je Krucman ravno seno zložil in kola otresel. Prav prijazno je Krucmanico ogovorila, moža je pa povabila, naj drevi k nji pride, ako utegne, in naj pripelje tudi župana, da se bo nekaj važnega sklenilo.

Mož je z veseljem obljubil, sédel na kola in orderdral v travnik nazaj. Reza in Krucmanica ste pa na hlevu obsedele in osnovale dolg ženski pogovor.

(Dalje prihodnjič.)

## Mythologične drobtine.

(Po národnih pripovedkah naznanja Dav. Terstenjak.)

### O kokoši.

Kokoš je podoba tihega, mirnega in zadovoljnega življenja, znamenje zveste matrne ljubezni. Zato jo že Arabljani imenujejo mater zbiralíšča. Kakor

Arabljeni so nadedi tudi Slovenci zvezdam plejadam ime kvoklja. Tudi Taljani te zvezde imenujejo gallinelle, Francozi pa: la pucheresse, Danci: Aftenhöne = Abendhenne, Spanjoli pa: las siete cabrillas = sedem kozic. Pri Indih se velijo plejade ribice.

Pri Stírskih Slovencih je navada, da spusti nevestina mati, ko sta ženin in nevesta v cerkev odšla, ženino černo kokoš na dvorišče, kar pomenja: naj bo prihodnja žena srečna in rodovitna in naj vsaka nesreča beži pred novima zakonoma. Kedar mlada žena prvokrat piške pita, skerbno gleda, ali hitro skočijo iz hleva ali iz kobače, ker je to znamenje hišnega blagoslova. Enako vero so tudi imeli stari Rimljani (Hartung; Religion der Römer, I, 122.); zató latinska prislovica: „albae gallinae filius“ pomenja srečnega človeka.

### O vranu, gavranu ali kavki.

Že učeni naš rojak g. dr. Murko omenja v svojem Besedniku narodne povesti, da je nekdo kavko imel, ktera mu je, ko je domu priletela, vse povedala, kar se je kje zgodilo. Kavka je toraj v mythu starih Slovincov bila prerokovavna ptica. O Verbovčanih pravijo sosedje, da so nad roteškimi vratmi imeli namalano kavko, t. j. symbol previdnosti in svetovanja. Ko so jih pa jeli sosedni ljudje dražiti, da so krivoverci, ker si sv. Duha v podobi kavkini predstavljajo, ne pa v golobji, so kavko dali zbrisati. Tudi v nordiški mythologiji je kavka ptič prerokovaven. Nordiškega boga Odina spremljata dva vrana Hugin in Munin (Denkkraft in Erinnerung), da mu oznanjata vse zgodbe celega svetá (Rühs, die Edda, Berlin 1812. str. 199). Kdor serce in čreva gavranove je, ta postane vidovina (prerok), pravijo ogerski Slovenci, kateri zlat, ki ga je dal kovati kralj Matjaš s podobščino gavranovo, otroku na vrat obešajo, da mu lože zobje rastejo in ga môra ne sesá. Ali gavran je tudi smertni ptič, ki naznanja, da je kdo iz zlahte umerl. Serbske narodne pesme pogosto omenjajo „cernog gavrana“ kot smertnega posla.

### O bedenici.

Bedenico (Narcisse) tergajo v mladolethi matere in jo devajo v zibeljke, da ne bodo otroci obrani. Ker obiranje copernicam pripisujejo, je bedenica symbol dajmonskega principa. Mislim, da se za tega voljo veli bedenica, ker rada po bednih (Vertiefungen, Höhlungen) raste. Gerško poznavanje je nastalo po narkotičnem duhu tega cveta.

## Narodna pesem.

(Zapisal na otoku Kerku J. Krasanin.)

Zorica mi pukne — i bili dan dojde,  
Tada Filomena — priko mora pojde.  
Pojdoh na tu goro — gdi shaja bili dan,  
Gdi shaja bili dan — i žarko sunce van;  
Upazih divojku — za kojum umiram:  
Turkinja da sužnju — kruha i vodice,  
A ti meni ne daš — neg gorke tužice,  
Tuga za tužicum — po srdcu jadenom  
Suza za suzicum — po lišcu rumenom,  
Tuga njemu pridi — ki ju meni daje,  
Ki ju meni daje — na srdašce moje.

# Besednik.

**Iz Maribora** se nam piše med drugim tudi tole: Vsak domorodec je živo prepričan, kako potrebna bi nam bila „slovenska matica“. Ker je pa za temelj treba denarja, se ne more kaj takega hitro in brez vsega prevdarka doznati. Mislim, da nimamo lepše priložnosti za materialni pomoček, kakor so Vodnikov denarji. Mislim tudi, da bi se Vodnik ne sramoval svojega spomenika, ako bi zvedel, da so mu Slovenci „slovensko matico“ za spomenik postavili. Premislite, prevdarite gospodje in povejte nam kaj o tej reči, saj že tretje leto zastoj čakamo. Vsaka „matica“ ima dober namen in podpira svojo literaturo; tudi našemu mlademu slovstvu bi bila taka domorodna naprava največje koristi, posebno ker nimamo mecenata, da bi za izdavanje slovenskih bukev skrbel. — Kar se tiče matic, smo tudi mi živo prepričani njene nezmerni koristi za povzdigo domače literature; pozdeva se nam vendar, da smo za lastno matico Slovenci doslej prenezmerno, mecenatov pa nimamo; da bi jej v materialnem oziru na noge pomagali; oklenimo se rajši „jugoslovenske akademije“ v Zagrebu, ki bo gotovo tudi ubogo slovenščino vzela pod svoje krilo; za potrebe našega priprostega ljudstva naj pa skerbí „družba sv. Mohora“, ki se bolj in bolj množi od mesca do mesca. Kar se pa tiče denarjev, ki so se svoje dni nabirali za Vodnikov spomenik, moramo še enkrat v imenu mnogih dopisnikov izreči serčno željo, naj nam g. nabiravec — skrajni čas je že — vendar enkrat naznani, kaj je z njimi in zakaj se ne oboje v vredno počastenje našega prvega slovenskega pevca.

\* Naznanjamo vsem Slovencom veselo oznanilo, da začne 15. marca t. l. na Dunaju izhajati v nemškem jeziku velik političen časopis pod naslovom „Ost und West“, ki se bo posebno poganjal za interese avstrijskih Slovanov. Vrednik mu bo znani Jugosloven g. Dr. E. J. Tkalac. Izhajal bo ta veliki časopis vsak dan na veliki polji; cena mu je pa do konca mesca junija s poštnino vréd 5 gld. 40 kr. a. v. Naj bi našel po vseh slovanskih deželah obilo materialne podpore!

\* Te dni pride v natis slovenska antologija, ki bo obsegala pod naslovom „cvet slovenske poezije“ bogato nabero najboljših slovenskih pesem in pa kratek nauk o pesniških izdelkih. Namenjena je ta knjiga posebno učencem naših gimnazijskih in realnih šol, ker jim je v berilih pesništvo žalibog tako pičlo odmerjeno; živó bi želeli, da se najprej, ko je mogoče, vse naše berila predelajo po tirjavah šolskih potreb in z ozirom na naš sedanjí napredek.

\* Česko plemstvo, ki mu je v preteklih letih le malo bilo mar narodovega napredka, se današnje dni čedalje bolj približuje narodni stranki in je spet jelo podpirati domačo umetnost in literaturo. Takó n. pr. je razpisal grof J. Harrach dve ceni po 600 gld. za dve dveaktovi česki spevigri in po 200 gld. za primerna texta za te operi. Kedaj bomo mogli tudi iz naših strani kaj enako veselega oznaniti?

\* Darežljivosti prevrž. g. J. Strosmajerja za narodne reči ni ne konca ne kraja. Sopot naznanjajo časniki, da je daroval mil. g. škof 5000 gld. za glagolsko semenišče v Dalmaciji, po 1000 gld. gimnazijam v Sinju, Zagrebu in Oseku, 500 gld. matici serbski, 100 cekinov v zlatu penzijskemu ustavu Virovitiške županije, 200 gld. ubogim v Oseku in 50 gld. ubogim v Djakovem.

## Slovenske narodne vganjke.

(Zapisal J. Vijanski.)

7. Za nas se je na svet rodilo, za nas je rezano bilo, za nas je kri prelilo, pa vendar ni zveličano. Kaj je to? — Kopun.

8. Oče je klobučar, sin je bobnar, mati je scanéla, hči je pa obliznela. Kaj je to? — Oblak, grom, dež, blisk?

9. Oče je velik, pa pobleven, mati je majčkina pa huda, otroci so pa dobri. Kaj je to? — Kostanj.

10. Jaz nimam, pa ne želim; ko bi imel, pa za cel svet ne dam. Kaj je to? — Plešasta glava.

11. Veča od hiše, manja od miše, rudeča kot kri, pa lepo diši. Kaj je to? — Črešnja.

12. Na gori, na gori, na gori je lan; na smreki, na smreki, na smreki je studenček. Kaj je to? — Dekla, ki vodo nese.

13. Ima lasé pa ne glavé, ima trebuh pa ne črev, ima rep pa ne riti. Kaj je to? — Repa.

14. Naprej letí šilce, zad so škarpice, na sredi je pa platnice. Kaj je to? — Lastovica.

15. Pri nas imamo pas, ki se z desetimi konci vkup spné. Kaj je to? — Obé roké.

16. Kaj je vikši kot Bog? — Krona na njegovi glavi.

17. Kri nosi, kri tlači, pa kervi nima. Kaj je to? — Sedlo.

18. Veča kot hiša, manja kot piška, sladko kot med, pa grenko ko pelin. Kaj je to? — Oreh.

19. Gor rase, dol kima, pa rudeče hlače ima. Kaj je to? — Čebulja.

20. Kaj gre čez morje, da sence nima? — Sapa.

21. Kdo gospoda naredí? — Krojač.

22. Dežela brez strahú, cesta brez prahú, kopanija pa brez prijatla. Kaj je to? — Nebesa, voda, pekel.

23. Spodej in zgorej kosmato, če bolj vkup tišči, bolj se mi zdí. Kaj je to? — Oči.

24. Imamo sodček, ki ima sto in sto dožic, pa en sam obroč. Kaj je to? — Škopnik.

25. Kakšnih ljudi manjka na svetu? — Takih, da bi za bogate merli, za pijance v kerčmi plačevali in da bi za berače vsak eno mavho nosili.

26. Eden žene čez most sto zajcev, sto vran pa sto prešičev, na ktere mora nar bolj paziti? Na prešiče, ker ima vsak zajca pa vrano.

27. Mož možá, mož ženó, žena pa ne možá. Kaj je to? — Spoved.

28. Naj pridem, kamor čem, v drugo deželo, pa da le hišo vidim, precej vem, kako se gospodar piše. Kaj je to? — Polž. (Dalje.)

**Listnica.** G. G. K. Prosimo kmalo več; kaj mislite zastran episke pesmi „Marije“? g. J. T. Prihodnjič začnemo; g. Fr. E. Prejeli; g. J. Š. S časom porabimo, hvala; g. L. G. Vse tri pošiljate prejeli; v kratkem pridejo na versto; g. A. K. C. Prihodnjič; g. J. Z. in L. E. Je nam žal, da ne moremo še v natis s pesniškimi poskušnjami; g. J. J. Poslane poezije niso prave narodne pesme. — Zastran povesti „Zamorjeni cvet“ naj služi na znanje, da jo prihodnjič spet pričnemo. Pošiljatev je bila po pošti v zgubo prišla, zato je nismo mogli redno nadaljevati.

Priložena je 3. pola „Marije Stuartove“ in pa naročilno povabilo na izvrstne „Obrazy života“ v Litomišlu.